

VESZELKA ATTILA

Egy estém otthon

*Borozgatánk apámmal;
ivott a jó öreg,
miután átszalasztott
az Örzse nénihez.*

A Zárda utca sarkán
koszlott pincelakás,
ott mérte a vénasszony
rabvállató borát.

Alig tudtam lenyelni,
az isten verje meg,
fater bezzeg nyakalta,
mint torkos borz, a szeszt.

Csak l'art pour l'art vedeltünk,
kussolva férfimód,
közös mibennünk soha
egy mákszemnyi se volt.

Hogy mégis mi állt belém,
mikor kinyílt a szám,
szörnyen eláztam, talán
a bajt az hozta rám.

Merthogy imígyen szóltam,
miként Zarathustra:
fater, lediplomáztam,
tanár lettem biz'a!

Filozófiatanász
lettem, *középfokon*,
a helyi lapban pedig
ma jött egy bordalom!

S még mielőtt megszólalt
a meglepett öreg,
felálltam ibrikemmel,
s dallottam művemet:

„Örvénylő napfényben
foltosodó erdő
szarkofágja fölött
áttetsző üvegmadár
dalol szakadatlan.

Hangjában terhe
hegyeknek, bíborillatú
bor, száraz venyigék
részeg hajladozása
seregnyi rozsdálló
obulust űző szélben.”

Mi a frász volt ez, fiam?
Semmi értelme nincs!
Obulus, üvegmadár?
És egy szál rímje sincs!

Bújjál inkább Petófit,
arra legyen eszed,
az még nem írt efféle
sületlenségeket!

Azzal felállott volna,
ám a nehézkedés,
mert fője elnehezült,
a földre vitte, és

kinyúlt a padlódeszkán.
Szülém így látta meg:
a pádimentum húsán
horkolt a jó öreg.

Apád mindég is ivott,
de hogy most még te is?!
Gurítsuk át az ágyig,
gyerünk, fiam, segíts!

S míg görgettük apámat,
szülém csak kérdezett,
*De nekem e kérdések
Olyan jól estenek.*

*Mert mindenik tükör volt,
Ahonnan láthatám:
Hogy a földön nekem van
Legszeretőbb anyám!*